

srážku nepředurčil, je zřejmo, že ji činiti nechce, a nelze ji násilně do zákona vinterpretovati. To by odporovalo naprosto sociální intenci zákona. Citací § 12 zák. ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. v § 9 zákona stanoví se jen, jak se mzda vypočítává. Bylo proto tak uznati, jak se stalo, při čemž nelze na konec nepodotknouti, že, když nyní dovolatel uznává, že žalobce nárok na dovolenou měl, tak proč mu ji nepovolil, doznalť přece v protokole ze dne 25. února 1927, že žalobce o ni žádal, ale on že mu ji odepřel, a popíral mu právo na ni ještě v uvedeném protokole: tak tedy ho proti zákonu o ni zkrátil, ale nyní nechce mu ani druhou stránku své povinnosti splniti, totiž mzdu za dobu povinné, ale neposkytnuté dovolené vyplatiti.

### Čís. 8228.

**Tím, že několik bagatelních nároků bylo postoupeno téže osobě, nepozbyly jednotlivé nároky své samostatnosti (§ 502, druhý odstavec, c. ř. s.).**

(Rozh. ze dne 17. srpna 1928, Rv I 160/28.)

Čtyřiaadvacet dělníků postoupilo žalobci nároky proti žalované firmě na vyplacení mzdy za dobu dovolené, úhrnem 4.021 Kč 44 h. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání

a t o

z toho důvodu, že tu jde vlastně a správně o 24 samostatných nároků, z nichž žádný nepřesahuje 300 Kč (největší činí 242 Kč 40 h) a z nichž postupem jedné osobě nemohl učiněn býti nárok jediný. Takovýto postup byl by obcházením předpisů o řízení ve věcech nepatrných, jež nelze připustiti. Jest proto dovolání podle § 502 druhý odstavec c. s. ř. nepřípustné, jako už odvolání bylo přípustné správně jen v mezích § 501 c. s. ř.

### Čís. 8229.

**Bylo-li souhlasnými rozhodnutími nižších soudů vyhověno námitce zahájené rozepře ohledně části žalobního nároku, a žaloba částečně odmítnuta, jest dovolací rekurs nepřípustným.**

**Byla-li žaloba o zrušení svatební smlouvy vznesena dříve, nežli bylo manželství rozvedeno nebo rozloučeno, jest ji pro tentokráte zamítnouti. Ustanovení § 190 c. ř. s. nelze tu použiti.**

(Rozh. ze dne 17. srpna 1928, Rv II 489/27.)

Manželka žalovala manžela o rozvod manželství od stolu a lože a o zrušení svatebních smluv. Žalovaný vznesl proti žalobě o rozvod námitku zahájené rozepře, ježto jest mezi stranami spor o rozluky manželství. Procesní soud první stolice vyhověl usnesením námitce zahájené rozepře a žalobu, pokud se domáhala rozvodu manželství, odmítl, žalobní nárok na zrušení svatební smlouvy rozsudkem pro tentokráte zamítl. Odvolací soud nevyhověl rekursu do usnesení prvního soudu, jímž bylo vyhověno námitce zahájené rozepře, a nevyhověl odvolání do rozsudku, jímž byla zamítnuta žaloba o zrušení svatební smlouvy.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání zahrnujícímu v sobě i dovolací rekurs, pokud se týče dovolací rekurs odmítl.

### Důvody:

Co se týče sporu o rozvod, není tu rozsudek, nýbrž jen souhlasná usnesení nižších stolic, jimiž námitce rozepře zahájené vyhověno a žaloba z toho důvodu odmítnuta. Následkem toho je stížnost v dovolání proti tomuto výroku, podle § 528 c. ř. s. nepřipustná a bylo ji odmítnouti. Dovolání arcit' míní, že lze souhlasné usnesení nižších stolic napadnouti, ježto jde o privilegovanou námitku, k níž i nejvyšší soud s úřadu musí přihlížeti, což se ovšem nezakládá na § 475 c. ř. s., který cituje, nýbrž na § 240 třetí odstavec c. ř. s. Avšak to se může vztahovati jen na případ, že podán přípustný opravný prostředek, tedy zvláště na ten případ, že námitka rozepře zahájené byla nižšími stolicemi zamítnuta a vynesena ve věci samé rozsudek, který jest napaden přípustným dovoláním, leda tu tedy mohl by nejvyšší soud pustiti se do uvažování otázky věci zahájené. Zde však byl spor omezen na tuto otázku a rozhodnuto jen o ní, a to záporně, a ovšem podle § 261 první odstavec c. ř. s. usnesením, takže tu § 528 c. ř. s. má plně průchod.

Co se týče sporu o zrušení »svatební smlouvy« jest jisto, že výrok o tom nemůže býti vynesena leč až po rozvodu nebo po rozluce (§ 1264 a 1266), jest tedy skutečně žaloba zatím předčasná, protože rozvod nebo rozluka jsou pro zrušení svatební smlouvy skutečností předurčující, takže žaloba o ně musí býti zamítnuta, nenastane-li ani rozvod ani rozluka. I musí proto rozhodnutí o rozvodu nebo rozluce býti vyčkáno. Na § 190 c. ř. s. nelze se tu odvolávati, protože ten předpokládá případ, kde nalézací soud předurčující otázku může si také sám rozhodnouti a nemusí vyčkávat rozhodnutí příslušného soudu nebo jiného úřadu, což ovšem má ten účinek, že jeho rozhodnutí předurčující otázky platí jen pro ten určitý spor, kdežto v každém jiném směru platí rozhodnutí, které potom vynese příslušný soud pokud se týče příslušný jiný úřad. Jinými slovy rozhodnutí příslušným soudem neb úřadem nesmí býti podmínkou nároku, zde však pravoplatně vyslovený rozvod neb rozluka podmínkou nároku na zrušení svatebních smluv jest, t. j. soud jednající o zrušení svatebních smluv nesmí si ve sporu o ně otázku, zda tu důvod rozvodu

neb rozluky jest a zda se tedy rozvod neb rozluka povoluje, sám řešiti a musí tedy nutně rozhodnutí o tom vyčkati a proto je žaloba o zrušení svatebních smluv předčasná. Žalobkyni se tímto stanoviskem křivda neděje, protože, i kdyby se předčasně podaná žaloba přijala, nemohlo by o ní býti jednáno, než až po pravoplatně povoleném rozvodu nebo rozluce, k tomu však soudní řízení není, by se provádělo do zásoby, po případě zbytečně.

### Čís. 8230.

**Pokud nejde o nadávky manželky manželi, nýbrž o pouhou byt' i nevybíravou charakteristiku manželova temperamentu.**

**Manžel nemůže požadovati na manželce, by ho následovala do cizího bytu, byt' i to byl byt jeho příbuzných.**

(Rozh. ze dne 17. srpna 1928, Rv II 612/27.)

Manžel žaloval manželku o rozvod manželství od stolu a lože, protože mu manželka nadávala a nechtěla s ním sdíleti společné bydliště. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

### důvodů:

I když žalovaná řekla několikráte žalobci, že je blázen (koler) a že nemá zdravý rozum, nemůže to býti uznáno za důvod rozvodu, an, jak nižší stolice zjistily, žalobce vinil žalovanou z poměrů s jinými muži, z nevěry, a dokonce prohlásil, že, když ji zabije, že se nebojí, že má vysvědčení, že je nervosní, při čemž sám jí nadával šmudel: nebylo to tedy nic jiného než případná charakteristika jeho temperamentu, třeba že trochu triviální, nevybíravou řečí vyjádřená. Ovšem nižší stolice nezjistily časovou posloupnost tohoto jeho odvolávání se na jeho nebezpečnou nervositu a oné její charakterisace, ale, i kdyby na krásně se byl své nervosity podle jeho vlastního výroku schopné až násilného zabití dovolával až po tom, kdy už ho byla charakterisovala jako blázna, člověka bez zdravého rozumu, nevadilo by to, protože lze bezpečně usuzovati, že jeho nervosita propukávala i před tím, než jí sám onen lapidární výraz dal, ježto právě byla v jeho temperamentu, na nějž tvrdil míti dokonce i vysvědčení. Také však mívá se účinkem jeho výklady o povinnosti manželky následovati ho do jeho bydliště, když, jak už nižší stolice zdůraznily, posud samostatný byt neopatřil, a nelze ji nutiti, by ho následovala do bytu cizího, byt' to i byl byt jeho matky a sestry, nehledíc k tomu, že, jak uvedeno, ji vinil z nedovoleného poměru k cizím mužům a hrozil jí nepřímo i brachiálním násilím (zabitím), jehož beztrestnost pokládal za zajištěnu svou nervositou.